

ikke noget Saadant om den Fattige. Den Fattige har en ganske anden Væresfølelse end de tro, der udtale sig saaledes; han har en Skræk for offentlig Fattigundersøttelse, som Mange ikke tiltro ham. Vi, som have levet mellem de Fattige, vi vide i hvilken Grad, de klympe sig for at gaa til det offentlige Fattigvæsen, inden de blive nødte til at gjøre det. Jeg haaber derfor, at det høie Thing vil modtage Lovforslaget og behandle det med Velvillie, og jeg haaber, at det eventuelle Udvalg vil bestræbe sig for at arbejde saaledes, at vi i det Mindste kunne faae dette lille Lovforslag gennemført i denne Samling. Dette lille Lovforslag har, som jeg ogsaa udtalte om Helligdagsforslaget, været behandlet Landet over, og det har overalt vundet almindelig Sympathi og almindelig Interesse. Det er, tør jeg sige, et almindeligt Dnske hos alle humanitætsælskende, at dette Lovforslag kunde blive gennemført i denne Samling. Man vil fra enkelte Sider meget nødigt ind paa et Lovforslag, som bestræber sig for at komme hen i Retning af en social Lovgivning, og dog troer jeg, at den Lovgivning ere vi nødte til at komme ind paa, hvis vi skulle naae til en Udvikling af Samfundsf forholdene ad rolig og beständig Veie. Man taler ofte om, at der er Gjæring i Samfundet, at der er Gemytter, som tænke paa at sprænge og ombælte Samfundet, men hvis man ikke ønsker, at de skulle tiltage i Antal, tror jeg, at man gjør vel i at komme ind paa denne Veie, som dette Lovforslag er et Forsøg paa. Man maa da søge at lemp: Forholdene saaledes, at man kommer bort fra en Del af den Bitterhed, den Misundelse, som er tilstede i Samfundet, og som avler megen Ulykke baade for de bedre og for de mindre heldigt Stillede. Jeg haaber, at man vil bestræbe sig for, at der i det Mindste fra dette Things Side kunde foreligge et Udtryk for, hvad man her ønsker, og for at man kan faae at se, hvem det egentlig er, der sætter sig imod, at den Slags Lovforslag kunne blive førte igjennem.

Formanden (Høgsbro): Da Indenrigsministeren er beskæftiget en kort Tid i det andet Thing, vil jeg standse Forhandlingerne nogle Døgn.

Mødet udsattes Kl. 1. 50'.

Mødet gjenoptoges Kl. 2. 5'.

Reergaard: Det er ikke tillokkende at tale om denne Sag, der har været under Forhandling saa mange Gange, og hvorved vi næsten synes at være gaaede Krebsegang med Hensyn til det, det kommer an paa, nemlig at faae et praktisk Resultat af Sagen. I Samlingen 1886—87 var der en Udvalgsbetænkning, hvor der viste sig en, som det forekom mig, meget glædelig Enighed om de væsentlige Punkter i Loven mellem Repræsentanter for de forskjellige Sider i Salen, der sad i Udvalget. Men saa i Fjor, da naaede man ikke til at afgive nogen Betænkning i Udvalget, og Sagen syntes altsaa ikke engang i Fjor at være frenden saa vidt frem som i Fjor. Det er med disse Lovforslag, som indbringes her Aar efter Aar, saadan, at den megen Tale om det, der kommer igjen Aar efter Aar, sløver Interessen, man bliver en Smule kølig over for disse Gjengangere; der dannes sig efterhaanden en vis Opinion om, at det er en Sag, som man nu en Gang skal have paa Dagsordenen Aar efter Aar, men som der dog tilfids ikke bliver Noget ud af. Dette Forslag her fortjener i høi Grad ikke at betragtes paa den Maade. Jeg kan ikke Andet end være den ærede Forslagsstiller taknemlig, fordi han med saa stor Shærdighed fører det frem igjen atter og atter, og der er i dette Forslag et betydningsfuldt Skridt henimod den Tanke, som det forekommer mig maa være den ledende for os, naar vi behandle Sager af denne Natur, og som jeg ogsaa har set som den ledende Tanke i de fleste af de Udtalelser, der ere fremkomne her i Thinget, nemlig den, at vi skulle drive det med Hensyn til vor Fattigforsørgelse til at faae den saaledes, at der sættes et skarpt Skjel mellem dem, der ville arbejde, men rammes af uforstyldt Uheld, og dem, der ikke ville arbejde, eller som paa Grund af Drifvældighed eller andre Marsager ere bragte saa dybt ned, at de næppe staa til at redde. Jeg vil ikke sige, at man der ingen Medfølelse bør have, thi jeg for min Part har truffet mange Tilfælde i Livet, hvor det har været Omstændigheder, som de fra først af ikke have raadet over, der have bragt dem ind paa denne farlige Glibebane. Saa Meget er i alt Fald vist, at mange af disse Mennesker ere komne saa langt ned, at de ikke staa til at redde, men saa maa man henbende al sin Opmærksomhed paa Familien og Børnene, om de ikke kunne reddes til nyttige Medlemmer af Samfundet. Men jeg mener, som sagt, at